

Forfatter: Jacobsen, Jørgen-Frantz

Titel: Udrag fra Barbara

Citation: Jacobsen, Jørgen-Frantz: "Barbara", i Jacobsen, Jørgen-Frantz: *Barbara*, Gyldendal, 1939, s. 25. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacobjf_01-shoot-idm140365628345920/facsimile.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Barbara

Skarns Stykke synes jeg ikke, man kan kalde Barbara. Hun har sine Fejl, som er lette at se. Men kan hun gøre for det? Egentlig er der ikke en ond Blodsdråbe i hende.

— Ja du, Johan Hendrik! Du har gaaet der i Huset hos den gamle Sørenskriver som Pot og Pande. Du er vist den rette til at tale med om de Ting!

— Det er rigtigt, Armgard. Jeg har kendt Barbara fra Barnsben af. Men De ved ikke andet om hende, end hvad De har hørt Folk sladre.

— Jeg ved, hvad sandt er. Jeg ved haade, hvordan Hr. Thomas og Hr. Niels døde.

Sørenskriveren, Johan Hendrik Heyde, sagde ikke mere. Han streg sig tænksomt om Hagen. Der var ved hans lange, lidt ludende Skikkelse noget nervøst, noget tvivlende. Saadan var han altid. En Hædersmand, klogere end de andre, altfor klog til at være stærk. Men han kunde være spydig paa en tør og ætsende Maade. Derfor var han ogsaa respekteret, ja frygtet.

Ligesom Broderen, Havnepræsten Wenzel Heyde, reguedes han blandt de bedste Færinger. De hørte til en gammel Slægt med rigeligt fremmed Blod i, men rødgroet i Landet. Ellers var de to Brødre meget forskellige. Sørenskriveren var lang og tynd, Præsten lille og tæt. Sørenskriveren skeptisk, Præsten søvelsesfuld. Og medens der hos Johan Hendrik altid smaaogte en hemmelig Galde mod de danskfødte Embedskolleger — Landfogeden og Handelsforvalteren — har Wenzel paa en lige saa hemmelig og lige saa forterende Trang til at takkes dem og være i deres Selskab. Derfor var Hr. Wenzel ogsaa tilfreds nu, han havde dem i sin Stue. Den store Landfoged, den vittige Handelsforvalter med de mange morsomme Historier og den fine Kone, Fru Mathilde, der ikke søgde meget og vistnok havde Blodmangel, men som kunde fnise og daane paa en meget fornem Maade.

Samtalen havde en Tid gaaet smaat mellem de mange Mennesker. Efter at Nyhederne udefra var fortalt, var der ikke længere noget, der rigtig forenede dem alle. Men inde i Studerkammeret var der dog et lønligt Samlingspunkt, der Gang paa Gang fik Mændene til at veksle underfundige Blikke. Der var ingen Ro over dem. De vandrede og vandrede og skridtede over Dørtærskelen. Det var nok ikke udelukkende paa Grund af Barbara, at Armgard strikkede saa ondt og temperamentsfuldt. Hun

havde lugtet Luntten, og hun ærgrede sig. De andre Kvinder gjorde ligesaa. Saadan var det altid, naar der var kommet Skib.

Ogsaa Lagmanden, Samuel Mikkelsen, rejste sig og gjorde en Tur ind i Studerekammeret. Det var for den svære, ubevægelige Mand næsten som en hel Rejse. Og den varede længe. Armgard gav et ondt Grynt fra sig, da hun saa sin Næse, hendes Mands Efterfølger, fylde hele Døraabningen med sin vældige Ryg. Men hendes Søster Ellen Katrine havde et medvidende Glimt i Øjnene. Hun laa hængt paa en Bænk og tegnede et lystigt Tegn i Luften med sin Krykke: — Aa Verden, Verden!

Den nye Præst huskede senere alt dette saa tydeligt. Men i Øjeblikket forstod han det ikke rigtigt. Først en diskret Indhydelse fra Embedsbroderen Hr. Wenzel aabnede hans Øjne for, at der var fransk Brandevin at faa i Studerekammeret.

Han opfattede heller ikke dette med Enken Barbara: at der var kommet som et frisk Pust i Samtalens slappe Sejl, da Landfogeden nævnte hendes Navn.

Lagmanden vendte tilbage fra Studerekammeret, stor og spag, men med et eller andet ubestemmeligt Drag af Fornøjelse over sig. Han havde et stort bølgende Fuldsøg. Han lignede Guden Jupiter. Men Øjnene var rolige og milde. Oftest lyste et fint, næsten kærligt Smil i dem.

Han satte sig ned og sagde ikke noget lige straks. Saa oplod han sin sagtnodige Røst. — Hvordan Barbara var i sit første Ægteskab, skal jeg lade være usagt, skønt jeg har hørt mærkelige Ting om det. I sit andet Ægteskab var hun ikke nogen god Hustru, det tror jeg, jeg tør sige. Men at paastaa at hun tog Livet af Hr. Niels — det er nu Uret, for det var Vaadeværk.

Armgard fnøs. — Vaadeværk! Ja saa er der sket meget Vaadeværk for Barbara. Og altid er det kommet hende mærkelig vel tilpas.

Ellen Katrine strakte sig paa sin Bænk og havde Krykken som til et Signal: — Ti du nu stille, Armgard, og lad Samuel fortælle. Han ved dog bedre Besked end du!

Samuel Lagmand sad og kiggede paa sine smaa Hænder. Han plejede sjældent at tale over sig. Alle iagttog ham spændt. Han havde aldrig før sagt noget om Barbara. Men han maatte jo vide Besked. Hans Embedsgaard, Stegaard, laa i Sandevaag, kun en god Fjerdingvej fra Præstegaarden Jansgårde i Midvaag, hvor Hr. Niels og Barbara havde boet.